

تل آویو، پایتخت اضطراب

پوریا سلطانی زاده

شهر تل آویو، به عنوان مرکز سیاسی رژیم اسرائیل، یکی از پرتراکم ترین شبکه های پناهگاهی در دنیا را دارد. این سیستم که در طول دهه ها توسعه، شامل صدها پناهگاه عمومی، خصوصی و فضاهای چند منظوره مانند ایستگاه های مترو و پارکینگ هاست، در مواقع اضطرابی به پناهگاه تبدیل می شوند. این پناهگاه ها عمدتاً در پاسخ به تهدیدات امنیتی، از جمله

حملات موشکی، ساخته شده اند و بخشی از برنامه ریزی شهری تل آویو محسوب می شوند. پناهگاه های عمومی در مکان هایی مانند پارک ها و مدارس قرار دارند، در حالی که پناهگاه های خصوصی، به ویژه در ساختمان های مسکونی و تجاری، از دهه ۱۹۹۲ به بعد اجباری شده اند. هرچند این سیستم به ساکنان شهر امکان دسترسی سریع به پناهگاه ها را می دهد، اما این شرایط نشان دهنده وضعیت امنیتی مشتتجی است که زندگی روزمره در این منطقه را تحت تأثیر

قرار داده است. از سوی دیگر، تبدیل فضاهای عمومی مانند مترو به پناهگاه های اضطرابی، رویکردی کاربردی در مدیریت بحران محسوب می شود، هرچند اینکه تا چه حد بتواند در شرایط واقعی مؤثر باشد، موضوعی است که به عوامل مختلفی از جمله طراحی، آموزش شهروندان و سرعت واکنش سیستم های امنیتی بستگی دارد. به این ترتیب، شبکه پناهگاه های تل آویو همزمان هم یک ضرورت امنیتی و هم نشانه ای از چالش های پایدار در این منطقه است.

پناهگاه های عمومی متعلق به شهرداری

۱۶۸

شامل پناهگاه هایی در فضاهای شهری، پارک ها، مدارس دولتی و مراکز خرید

از ابتدای تأسیس رژیم در دستور کار قرار گرفت

۱۰۰ تا ۲۰۰ نفر

پناهگاه های خصوصی

نامشخص

پناهگاه های خانگی و مشترک ساختمانی که متعلق به حاکمیت نیست + مدارس غیردولتی

از سال ۱۹۹۲ به طور اجباری در ساخت هر ساختمان لحاظ شد

۴ تا ۱۰ نفر

ایستگاه های مترو

۱۰

در سال ۲۰۲۳ تأسیس شد

۱۶۰۰ تا ۲۰۰۰ نفر

پارکینگ ها و گاراژ های چند منظوره

۶۰

از سال ۲۰۱۲ - ۲۰۱۳ شهرداری مجوز داد که در شرایط بحرانی تبدیل به پناهگاه شوند

هر پارکینگ بین ۱۶۰۰ تا ۲۰۰۰

جمعیت شهر تل آویو چهار میلیون و ششصد هزار نفر

ظرفیت پناهگاه عمومی در تل آویو حدود یک میلیون نفر

در تل آویو هر اسرائیلی ۹۰ ثانیه فرصت دارد تا پس از شنیدن صدای آژیر خطر، خود را به پناهگاه برساند.